

Приче из ВИЛИНСКОГ СВЕТА

Лара Фаравеј

Цвета и хор сумрака

Превела Бранислава Маодуш

 Вулканчић

Београд, 2014.

Пролог

Наш свет је само почетак. Испод површине и између месечевих зрака постоји једно сасвим другачије место. Место где цвеће пева и птице и животиње живе срећно с малим бићима из вилинског света.

Сва чаролија долази у наш свет из њега, кроз врата која само виле могу да отворе, а у средишту те чаролије налази се Вилинско дрво.

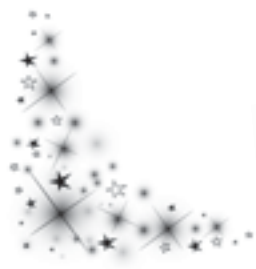

Вилин-дрво, како га зову ова мала бића, увек је најстарије дрво у башти, шуми или парку. Оно споља може бити чворновато и пуно трња, али је удобан дом сићушним вилама које живе сакривене у његовом деблу и гранама.

Ако пажљиво погледате, баш на месту где се дебло спаја с тлом прекривеним маховином, можда ћете приметити врата која воде у вилински свет.

Погледајте мало боље, мања су него што мислите...

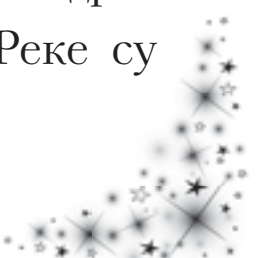

Поглавље 1

Било је јутро на дан летње равнодневице и сунце је већ било велика, узаврела ватрена лопта на небу. Свет под њим изгледао је попут бескрајног шареног јоргана.

Сваки квадрат био је другачији. Било је ту тамнозелених квадрата шуме и жутих квадрата високих, гордих сунцокрета и набрекле пшенице. Светлозелених закрпа травнатих пашњака и смеђих квадрата свеже узоране земље. Реке су

биле извезене плаветнилом, а градови и градићи сијали су и светлели попут шљокица због одблеска сунца на стаклу и челику. Ипак, међу милионима разнобојних закрпа истицао се један квадратић...

У башти Милерових било је различитих боја. Цвеће свих могућих врста експлодирало је животом на све стране. Избијало је из сваког слободног центиметра земље, пело се уз зидове шупе и борило се за место дуж ивица зарасле стазе.

У дну ове шаролике баште, Хорске виле с Вилинског дрвета

певале су последњи стих песме изласку сунца.

У маховинастом корењу и тајним местима у подножју дрвета, разне друге виле поздрављале су нови дан. Било их је свуда, летеле су и светлуцале попут сићушних облака шљокица, играле у ваздуху и свирале ручно рађене музичке инструменте.

Њихови змајчићи такође су били веома добро расположени, јурцали су и падали једни преко других попут узбуђених псетанаца док су цичали у пратњи музике.

Цвета је седела прекрштених

ногу на цвету беле раде и свирала гитару. Док се усредсређивала на акорде које је свирала, црвене коврце пале су јој преко лица попут ватрене завесе. Довршила је песму

и потапшала гита-

ру. Издубила

ју је од сло-

мљене гра-

не јавора,

а врат је

напра-

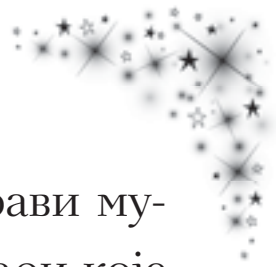
вила од

ране са-

мог Вилин-

ског дрвета.

Цвета је волела да прави музичке инструменте од ствари које би пронашла у башти. Направила их је толико да је њена соба била дупке пуна.

Док су Хорске виле довршавале песму, Цвета задржа дах. Дивна песма висила је у ваздуху још неколико тренутака, а потом је утихнула.

Цвета је испустила дах и тешко уздахнула. Пожелела је да може да се придружи Хорским вилама, које су горе, међу птицама певачицама, сваког дана певале од свег срца. Међутим, није могла

то да уради. Не после оног што се десило.

„Хеј, Цвето! Дођи и придружи нам се!“

Две Цветине најбоље другарице, Медена и Ружица, играле су у великом колу вила. Медена је изгледала предивно с круном од храстовог лишћа и свеже убране детелине, а Ружица је носила сићушне сребрне звончиће на глежњевима. Љубица, последња од четири другарице, у међувремену је лежала на леђима на малом, пљоснатом камену и уживала у музици, склопљених очију.

Цвета је скочила с беле раде и кренула према Љубици. Љубица је читаве ноћи била на стражи: пазила је да се не појаве Нечисти гоблини и још је у руци стезала чаробни рог који јој је Мајка Природа ставила око врата.

Нечисти гоблини били су зла бића која су мрзела природу и чинила све што могу да је униште. Љубичин задатак био је да дуне у рог и у трен ока позове Мајку Природу чим угледа или нађуши Нечистог гоблина. Виле су пљескале и весело бодриле Хорске виле када је песма престала. Медена и

Ружица пожуриле су да се придруже Цвети и Љубици. Образи су им били румени од игре, а звончићи на Ружичиним глежњевима јасно су звецкали.

„Јесте ли виделе шта оно друштво ради?“, питала је Медена.

Климнула је главом према њиховим змајчићима, створењцима налик на змајеве, која су била пратиоци сваке виле. Виле су их воле-ле, али су се они често понашали као несташни мачићи – мачићи који су умели да бљују ватру! У том тренутку, четири змајчића брчка-ла су се у блатњавој барици и сва

четири
била су вео-
ма прљава.

„Ко то?“, упитала је Љубица, седајући на камен и трљајући очи. Погледала је према змајчићима баш када је Даш проклизио на леђима кроз барицу и упрљао љубичасто крзно блатом.

„Јуче сам га окупала“, кукала је Љубица. „Сада изгледа као да је трчао маратон у блату!“

„Ред се толико често ублатња-ви да се понекад питам да не мисли можда да је нилски коњ“, рекла је Цвета.

„Мислим да је блато добро за њихово крзно или тако нешто“, казала је Медена мудро.

„То је типично понашање“, рекла је Љубица, која је била Змајска вила и дане проводила обучавајући ова створења. „Допадало се то нама или не“, додала је, смешећи се.

Љубица је тек недавно добила овај посао. Пре тога чекала је да јој се крила одмотају, да би могла да открије каква ће вила бити. Не тако давно, на Љубичину велику радост, раширила су се њена љубичаста крила налик на шаре

пауновог репа. У исто време, њен змајчић, Даш, попримио је љубичасту боју оивичену зеленом – такав ће заувек остати пошто његова вила сада има крила.

Ружица и Медена седеле су једна поред друге на сломљеној гранчици и протезале ноге.

„Допада ми се твоја нова гитара, Цвето“, рекла је Ружица. Она је била Вила која испуњава жеље и имала је дивна ружичаста крила која су изгледала баш као латице. Њена змајчица Пакс била је јарко-ружичасте боје.

„Хвала“, рекла је Цвета. Још

није добила крила и желела је да пожуре и што пре се размотају. Цвета је знала да би требало да је више налик на Медену, која је чекала крила као и она, али је била много стрпљивија.

Цвета је одсвирала неколико акорда. „Замолила сам паука да ми изатка жице“, рекла је. „Како вам се чини?“

„Звуче дивно“, рекла је Ружица.

„Веома пауковски – на добар начин“, сложила се Медена искрено.

Цвета се насмеши и спусти гитару. „Јесте ли приметиле да је

семе које смо дале малој Великој
изникло преко ноћи?“

Цвета и њене другарице дале су семе пољског цвећа Алис, девојчици која је живела на другом крају баште, и њеној најбољој другарици Еди. Мале Велике, како су их виле звале, свуда су расуле семе. Пошто је семе дотакла вилинска чаролија, изникло је за неколико сати и претворило башту у малену ливаду пуну разнобојних цветова дивног мириса.

„Знате шта“, рекла је Цвета, „некако ми се чини да је неко семење из Вилинске земље доспело

међу семе мака и напрстка.“

„Како то мислиш?“, упитала је Медена.

„Па“, наставила је Цвета, „случајно сам нагазила љутић и поприлично се наљутио.“

Медена је климнула. „Љутићи који причају? О, боже! Мораћемо да пазимо на њих – надам се да међу њима нема кавгаџија.“

„Пчеле уживају у цвећу“, рекла је Љубица. „Погледајте како су постале дебеле!“

Другарице су се загледале у пчеле које су зујале око кошнице у шупљини Вилинског дрвета.